

[Indenrigsministeren.]

udgifter, der har påhvilet den for Bornholms købstæder og landdistrikter fælles amtsfond, afholdes af amtskommunen og købstæderne på Bornholm efter de samme regler, som gælder i resten af landet, og på samme måde skal alle indtægter, der er tillagt amtsfonden, tilfalde amtskommunen og købstæderne efter de samme regler, der gælder i den øvrige del af landet.

Når fællesskabet foreslås ophævet, må den for det øvrige land almindeligt gældende lovgivning træde i kraft også på Bornholm, og det foreslås derfor at ophæve de i lovgivningen bestående mange særbestemmelser for Bornholm.

Som det andet hovedpunkt indeholder forslaget bestemmelser om ophævelse af købstædernes repræsentation i amtsrådet og om afholdelse af amtsrådsvalg på Bornholm.

Medens et flertal af de landbovalgte medlemmer af amtsrådet som nævnt ønsker en ophævelse af fællesskabet, har de landbovalgte medlemmer ikke ønsket at tage stilling til spørgsmålet om afholdelse af valg til amtsrådet for tiden indtil 1. april 1962, men har overladt dette spørgsmåls afgørelse til indenrigsministeriet.

I det nuværende amtsråd sidder 8 landbovalgte medlemmer, og det er forekommet mig rettest ikke at lade disse fungere som valgte medlemmer af amtsrådet indtil valgperiodens udløb om 3 år, men at foreslå afholdt valg til amtsrådet, selv om der ikke samtidig skal være valg til sognerådene. Da fællesskabet er opsagt til 1. april og det ikke inden denne dato vil være muligt at afholde amtsrådsvalg, er det foreslået, at de 8 landbovalgte medlemmer fungerer som valgte medlemmer af amtsrådet, indtil det nye amtsråd kan træde i funktion.

Da den bestående overenskomst er opsagt til den 1. april 1959, foreslås det, at loven træder i kraft på denne dag, dog således, at enkelte bestemmelser, navnlig de, der omhandler afholdelse af amtsrådsvalg, træder i kraft straks.

Jeg kan med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og villige behandling.

Jeg skal endelig tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i indkvarteringsloven*.

Fra gammel tid har det påhvilet garnisonskøbstæderne at tilvejebringe kaserner og øvelsespladser til de garnisoner, der findes i købestæderne, mod til gengæld at oppebære en årlig godtgørelse herfor fra staten. De nærmere regler om omfanget af kommunernes forpligtelser og om størrelsen af godtgørelsen findes i indkvarteringsloven af 29. marts 1924, der har afløst ældre lovbestemmelser herom. Allerede i den kommission, som forberedte 1924-loven, såvel som under rigsdagsforhandlingerne om lovforslaget blev der fra kommunal side rettet kritik mod princippet om, at indkvarteringsforpligtelserne skulle påhvile kommunerne, idet man hævdede, at indkvarteringen af landets forsvarsstyrker måtte være en statslig opgave. Yderligere kritiseredes det, at betalingsordningen ikke gav kommunerne dækning for deres udgifter. Over for det sidste blev der såvel fra kommissionsflertallet som fra den daværende indenrigsministers side peget på, at tilstedeværelsen af en garnison i en by normalt tilfører denne store økonomiske fordele.

De senere års udvikling af forsvarsberedskabet har tillige med prisudviklingen givet kommunernes fornævnte kritik yderligere vægt, og statsmagten har da også i nogen grad ved tilrettelæggelsen af kasernebyggeriet efter krigen undladt at bringe indkvarteringslovens regler i anvendelse over for kommunerne for ikke økonomisk at belaste disse for stærkt.

Under disse forhold har man fundet tiden moden til at tage spørgsmålet om kommunernes indkvarteringsforpligtelser op til fornyet drøftelse mellem staten og kommunerne med henblik på at lade hele indkvarteringsbyrden overgå til staten, d. v. s. til forsvarsministeriet. Der har i denne anledning